

10 e Kamer

Nr. 651/04
VAN HET PARKET

Nr. 97539
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

20 oktober 2006

not. 66.73.774/98/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. _____, frigorist, geboren _____,
_____, wonende te _____.

2.Nr. _____, muziklerares,
geboren _____, wonende te _____.

Verdacht van: te

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

in casu :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 maart 1998 tot en met 26 mei 1998 (stuk 4):

1. het optrekken van een houten berging-paardenstal niet conform de stedenbouwkundige vergunning d.d. 17 maart 1998 afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen te : meer bepaald:
- op 57 meter in plaats van 50 meter van rooilijn;
- met als afmetingen 9 meter op 4 meter in plaats van 6 meter op 3,5 meter;

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 maart 1998 tot en met 26 mei 1998 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

*

*

*

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 26 april 2004, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de eerste beklaagde en van de tweede beklaagde op te schorten voor de in hunnen hoofde bewezen geachte feiten.

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde : voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen elk tot een geldboete van € 100, verhoogd met 40 decimes, of € 500 bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde en de tweede beklaagde uitgesproken geldboete, van € 500 telkens zullen kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

Spreekt bovendien in hoofde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 10, met 45 deciemmen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot het volledig herstel van de plaats te , ca, kadastraal gekend als door de afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken berging annex paardenstal, het verwijderen van de vloerplaat en funderingen, het verwijderen van alle afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen en het herstellen van het terrein in zijn oorspronkelijke staat en dit binnen een termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. I van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door : een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging van de nakoming van dit bevel.

Wijst de herstel vordering van het college van de burgemeester en schepenen van : af gelet op haar strijdigheid met de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Legt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde : een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op € 211,29 en veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de betaling van deze kosten.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 3 mei 2004 door de beide beklaagden.
- 6 mei 2004 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester
:, advocaat aan de balie te ,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

*

*

*

1. De hogere beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 26 april 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De telastleggingen dienen te worden verbeterd als volgt:

- telastlegging A: weglating van "1." alsook weglating van "*niet conform de stedenbouwkundige vergunning d.d. 17 maart 1998 afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen te meer bepaald: - op 57 meter in plaats van 50 meter van rooilijn; - met als afmetingen 9 meter op 4 meter in plaats van 6 meter op 3,5 meter*";
- telastlegging B: vervanging van "*de datum van het bevel tot dagvaarding*" door "*25 november 2003*".

De beklaagden hebben zich hierop verdedigd. Voor elk van de aldus verbeterde telastleggingen geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten omschreven in de verbeterde telastleggingen A en B vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

4.1. Artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare

gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

4.2. Terecht wordt niet betwist dat de handelingen of werken waarop de verbeterde telastlegging A betrekking heeft, volgens het gewestplan (koninklijk besluit van 7 november 1978) gelegen zijn in agrarisch gebied dat krachtens artikel 146, 4° lid DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Het onder de verbeterde telastlegging B te last gelegde misdrijf van in stand houden is derhalve *in casu* niet langer strafbaar; de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden heeft het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

5.1. Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het onder de verbeterde telastlegging B te last gelegde misdrijf inzake in stand houden het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft, kan er thans geen sprake meer zijn van samenloop met het onder de verbeterde telastlegging A te last gelegde misdrijf inzake uitvoeren van werken.

5.2. De verjaring van de strafvordering betreffende de verbeterde telastlegging A werd overeenkomstig het eerste lid van artikel 22 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering laatst nuttig gestuit door het kantschrift van de Procureur des Konings te Dendermonde van 7 oktober 2002, zodat overeenkomstig het tweede lid van vermeld artikel op die datum een nieuwe termijn van vijf jaren is beginnen lopen.

5.3. De strafvordering met betrekking tot het wanbedrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging A is niet vervallen door verjaring.

6.1. Voor de uiteenzetting van de feitelijke gegevens zoals ze uit het straf-dossier blijken, kan korthedshalve worden verwezen naar de randnummers 1.1.1 tot en met 1.1.6 van het bestreden vonnis, die het Hof overneemt en tot de zijne maakt.

6.2. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor onder randnummer 2 verbeterd, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen. Overigens terecht betwisten de beklaagden deze hen te last gelegde feiten niet.

7.1. Door de beklaagden werd verzocht om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Evenwel zijn er geen redenen om aan de beklaagden deze gunst te verlenen, nu een veroordeling van de beklaagden tot een geldboete, zoals te dezen is aangewezen, niet van aard is enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of hun sociale declassering te bewerkstelligen.

7.2. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 alinea 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

7.3. Bij de straftoemeting houdt het Hof rekening met de aard van het onder de verbeterde telastlegging A omschreven bewezen verklaarde misdrijf en met de persoonlijkheid van de beklaagden, die geen respect konden opbrengen voor de desbetreffende decretale bepalingen. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang. In het voordeel van de beklaagden houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Een effectieve geldboete, zoals hierna bepaald, is een passende en aangewezen bestraffing, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

7.4. Het onder de verbeterde telastlegging A omschreven bewezen verklaarde misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboeten dienen te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dienen wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

7.5. Als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf dienen de beklaagden te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en met 45 opdecimen dient te worden vermeerderd tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

7.6. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25 bedraagt.

7.7. Alle kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door het bewezen bevonden misdrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging A.

8.1. De in artikel 149 §1 eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter; als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave strekken zij ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

8.2. De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

8.3. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid, was het misdrijf van instandhouding nog strafbaar.

8.4. De herstellvordering is tijdig gesteld, zowel in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging A als in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de verbeterde telastlegging B.

8.5.1. Bij brief van 19 juni 2003 vorderde de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur het herstel in de oorspronkelijke staat, implicerende *afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken berging annex paardenstal, verwijderen van vloerplaat en funderingen, verwijderen van alle afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen en herstellen van het terrein in zijn oorspronkelijke staat*, op straffe van een dwangsom van € 125 per dag.

8.5.2. Bij brief van 7 oktober 2003 vorderde het college van burgemeester en schepenen van het betalen van een meerwaarde ten bedrage van € 2 099.

8.6. De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (herstel in de oorspronkelijke toestand) alsook de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van (betaling van een meerwaardesom) werden voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet was vereist. Krachtens artikel 198bis DORO kan het Hof deze vorderingen die nog niet aan de Hoge Raad zijn voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Evenwel acht het Hof het in de gegeven omstandigheden niet nodig noch nuttig de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of de vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

8.7. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek te terechtzitting van het Hof is de telastlegging B, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor onder randnummer 1 verbeterd, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen. Overigens terecht betwisten de beklaagden ook deze het te last gelegde feiten niet.

8.8. Aan de onwettige toestand waarop de herstellvorderingen betrekking hebben werd nog geen einde gesteld: de vorige toestand werd niet hersteld en er is geen regularisatie conform een daartoe afgeleverde vergunning. Artikel 149 §1 eerste lid DORO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".* Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolgt mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetter overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvorderingen op hun externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissingen van het bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening zijn genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregelen te beoordelen.

8.9. Terecht motiveerde de eerste rechter en wordt ook door de beklaagden aanvaard dat artikel 149 § 1 vierde lid DORO voorziet in de voorrang van de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

8.10. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand steunt op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Dienaangaande werd uit de feitelijke situatie niet de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. Hieromtrent kan kortheidshalve worden verwezen naar het gunstig advies van de Afdeling Land bij de regularisatie-aanvraag en vooral naar de motieven in de meerwaardevordering van het college van burgemeester en schepenen van , die het Hof overneemt en tot de zijne maakt: *"Gelet op de bestemming van het gebouw als schuilhok-verblijf voor een paard en enkele schapen samen met opslag van hooi en stro; Overwegende dat het hier over een aangetast agrarisch gebied gaat door de nabijheid van de autosnelweg en de viaduct van over deze autosnelweg; Overwegende dat het terrein aansluit bij het woonlint langs ; Overwegende dat het gebouw ingeplant is op 2.30 m van de perceelsgrens; Overwegende dat het misdrijf qua inplanting, materiaalgebruik, vormgeving en bestemming geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder geeft voor de omgeving"* (strafdossier, käft 1, stuk 65). Samen beschouwd brengen deze gegevens immers mee dat, zo de uitvoering van dit gevorderd herstel al enig voordeel voor de goede ordening van de ruimte zou meebrengen, dit voordeel duidelijk niet opweegt tegen de last die er voor de overtreders ongetwijfeld uit zou voortvloeien. In die concrete feitelijke omstandigheden is de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur kennelijk onredelijk en strookt zij niet met de wet, zodat het Hof ze daarom

bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet zonder gevolg dient te laten; desbetreffend is de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp. Het staat niet aan het Hof zich in de plaats te stellen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur om desbetreffend ambtshalve eventueel een andere herstelmaatregel dan het gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand te bevelen.

8.11. Ingevolge het zonder gevolg laten van de herstellenvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, dient het Hof te oordelen over de vordering van het college van burgemeester en schepenen. De door het college van burgemeester en schepenen van gevorderde betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen is toereikend gemotiveerd. Het Hof is van oordeel dat deze vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het betreft geen geval vermeld in artikel 149 § 1 tweede lid DORO waarvoor er geen meerwaarde kan gevorderd worden; immers betreft het geen herhaling van een in dit decreet strafbaar gesteld misdrijf, er is geen overtreding van een bevel tot staking, het misdrijf veroorzaakt geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de burelen en het misdrijf is geen ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg. Dit bestuur heeft als bevoegde instantie uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken, met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde, zoals gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2001, werd de meerwaardesom terecht bepaald op € 2 099, bedrag dat overigens door de beklaagden niet werd betwist.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 38, 39, 40, 41, 66 en 100 van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,

28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende:

Wijziget het bestreden vonnis als volgt:

Verbeteret de telastleggingen A en B zoals onder randnummer 2 vermeld.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor onder randnummer 2 verbeterd, vervallen door opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouden.

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde voor de bewezen telastlegging A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor onder randnummer verbeterd, elk tot een geldboete van € (100 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 495,79;
zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn elke opgelegde geldboete telkens zal mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van een maand.

Legt de beide beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Laat de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat zonder gevolg en verklaart de vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Willigt de vordering van het college van burgemeester en schepenen van tot betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen in als volgt:
veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot betaling van een som van € 2 099, gelijk aan de meerwaarde die het goed nader in de oorspronkelijk dagvaarding vermeld door het misdrijf heeft verkregen, door storting op de rekening van de rekenplichtige van het grondfonds bedoeld in artikel 144 § 1 DORO;
zegt voor recht dat na de betaling van de meerwaardesom aan het goed nog instandhoudings- of onderhoudswerken die betrekking hebben op de stabiliteit, zoals bedoeld in artikel 195bis, 3° DORO, mogen worden uitgevoerd;
zegt voor recht dat de veroordeelden zich op geldige wijze van deze verplichting tot betaling kunnen kwijten door de plaats in de vorige toestand te herstellen door *afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken berging annex paardenstal, verwijderen van vloerplaat en funderingen, verwijderen van alle afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen en herstellen van het terrein in zijn oorspronkelijke staat* binnen een termijn van één jaar vanaf heden.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 211,29 in eerste aanleg en op € 87,51 in hoger beroep.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	37,05
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	12,50
		79,55
	+ 10 % :	7,96
	Totaal :€	87,51

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **20 oktober 2006.**

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer op
het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd
zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft
beraadslaagd; (art. 779 al.2 Ger. Wetboek);

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;